

til Felts mod os og siger, at det er alt for meget, det er alt for stort, alt for omfattende, maa jeg heroverfor anføre, at da det ærede Medlem for kort Tid siden administrerede Flaaden, havde han ikke nær Skibe nok. Ved Siden af dem, han havde til Raadighed, lejede han Skibe til Inspektion, og det var mange Skibe, det ærede Medlem som Forsvarsminister maatte kræve for at faa besørget den nødvendige Inspektion.

Det, de ærede Medlemmer i Spidsen for deres Partier nu har opnaaet, ved at vi paa ny, efter at Militærlovene blev vedtaget sidste Sommer, skal beskæftige os med disse Ting, kan kun være det, at den hele Ordning, naar den nu skal føres ud i Livet, maaske bliver noget dyrere, end den vilde være blevet. Og det samtidig med, at man til enhver Tid staar og fortæller, at det, man vil, er, at Ordningen skal blive saa billig som muligt. Det er jo en given Sag, at naar nu Ekspropriationsbestemmelsen ved de Herrers Manøvrer her er gaaet ud af Loven, saa er der en Mulighed for — jeg vil ikke haabe, det sker, og tror det heller ikke —, men der er en Mulighed for, at Staten i enkelte Tilfælde, hvor den skal erhverve Grunde, kan komme til at betale noget mere for dem. Jeg synes ikke, der er megen Logik i, at man stadig hører fra de Herrer, at de vil spare saa meget som muligt, naar de samtidig ved deres Manøvrer bidrager til, at Ordningen bliver noget dyrere, naar den skal føres ud i Praxis. Vi har altid haft denne Ekspropriationsbestemmelse til Brug for Staten, naar den skal erhverve Arealer og staar overfor en Grundejer, som vil have en ublu Betaling for det, han skal aflevere. Herefter maa vi nu forhandle os til Rette, der er ikke Tale om, at man kan tvinge den vedkommende, men i tilsvarende Love har man, som sagt, altid tidligere haft Bestemmelser om Ekspropriation, og det er det, de Herrer har sørget for er kommet ud af dette Lovforslag. Jeg kunde naturligvis tænke mig, at man netop i en Periode som denne, hvor man anstrenger sig for paa de forskellige Budgetter at finde Bevillinger, der kan sættes ned, kunde komme ind paa en Omtale af den Militærordning, som altsaa efter de Herrers Mening er saa forfærdelig dyr. Dette har vi dog diskuteret saa tidt i de sidste Maaneder, og jeg skal derfor heller ikke forlænge Diskussionen yderligere, men vil blot minde de Herrer om — det er nemlig Tal, som de kommer til at lade staa —, at hvis vi

skulde have beholdt Ordningen af 1909 og gennemført den fuldt ud, vilde den have kostet 64, ja, maaske nærmere 65 Millioner, medens den nuværende Ordning vil koste ca. 47 Millioner. Det er de Tal, som vi skal minde de Herrer om ude ved politiske Møder, det kan De være ganske overbeviste om. Jeg har ogsaa Lyst til at nævne, at naar man sammenligner Militærbudgettet 1913—14 med Budgettet for 1923—24, vil det vise sig, at paa det første Budget beløber Militærdgifterne sig til ca. 23 pCt. af hele Statens Indtægt, men paa Budgettet for 1923—24 gaar den ned til 12 pCt. Dette forekommer mig ogsaa at være Tal, der bør noteres, da de viser i hvilken Retning Bevægelsen gaar for de militære Budgetters Vedkommende i Sammenligning med de øvrige Budgetter her i Landet. De gaar altsaa i Virkeligheden procentvis ned til det halve, set i Forhold til Statens hele Budget.

For at bevise, at der er en betydelig Reduktion ved denne Ordning i Sammenligning med Ordningen af 1909, en Reduktion, som man kan tage og føle paa, har jeg tidligere nævnt, at der skal afskediges i Løbet af den allernærmeste Tid i alt 900 Liniebefalingsmænd. Dette forekommer mig ogsaa at være et Tal, som det ærede Medlem Hr. P. Munch skulde tænke en lille Smule paa. I alt Fald tror jeg, at Folk, naar de hører saadanne Tal, vil kunne forstaa, at der virkelig er Tale om en Reduktion af Militærdgifterne, saa det kan forslaa noget.

Saa kommer vi endelig til Indkaldelserne. Efter Ordningen af 1909 skulde der indkaldes 11 500 Mand, medens vi nu gaar ned til 7 700 plus 1 500 Mand Landstorm, som jo kun skal ligge inde i to Maaneder. Nu ved jeg naturligvis godt, at det ærede Medlem vil sige: Ja, man kan nok tale om Ordningen af 1909, men den Sammenligning duer ikke rigtig. Men det ærede Medlem kan dog ikke komme bort fra, at det er denne Ordning, man skal sammenligne med, og ikke den midlertidige, som vi har haft ganske faa Aar, og som for Resten ogsaa er betydeligt dyrere end den Ordning, vi nu gaar over til. Der er jo ingen, der mere end det ærede Medlem Hr. P. Munch — det har været fremført særlig af Ordføreren, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, men jeg har ogsaa i sin Tid gjort mig den Ulejlighed at undersøge, hvorledes det ærede Medlem førte sin Valgkampagne i 1920 — stadig har holdt paa, at det er i Sammen-